

kruiden en Maagelixer aangekondigd stonden. Een van de ruiten was stuk en met papier overplakt.

Frank stiet de deur aan en stond in het bedompte, benauwde vertrek, met den planken vloer, waarover zand was gestrooid, en in een welks hoeken het roodbruine buffet met zijn veelkleurige karaffen stond.

Een werkman kreeg juist over de toonbank een glaasje klare en die het hem overreikte was niemand anders dan Rose-Marie.

De man zag den binnenkomende, wiens uiterlijk zulk een schrille tegenstelling vormde met deze omgeving, een weinig wantrouwend aan, toen knipte hij een oogje tegen het meisje, lachte valsch en grinnikte:

„Ja, ja, die fijnen moet men nooit vertrouwen. Goeden dag, Roos, veel plezier!” En zijn pet verschuivend verliet hij de kroeg.

Rosa-Maria spoelde werktuigelijk een glaasje om; haar gezicht stond ontevreden en dreigend.

„Juffrouw Rose-Marie,” zeide Frank en leunde op de toonbank, „heeft u zich nog niet bedacht?”

„Neen, mijnheer, ik blijf er bij!”

„Ik zal u telkens vijf gulden geven.”

Haar handen beefden en haar wangen kleurden sterk.

„Ik kan 't heusch niet doen.”

„Maar u hoeft immers niet alleen te komen?”

„Ik heb niemand, die met mij mee kan.”

„En Jansje dan?”

„Jansje, dat geeft niets en dat kan ook moeilijk. Och mijnheer! ik bid u, val me toch niet lastig; de buurvrouwen zien u hier dagelijks in komen en ze denken er 't hunne van. Ik moet allerlei praatjes hooren, ô 't is al erg genoeg hier te leven en dan hun gebabbel....” Zij streek met de hand langs de oogen.

„Maar wat steekt er nu in? Toen we aan zee waren, vond u het niets?”

„O aan zee! Dat was ook heel iets anders! Maar hier dagelijks naar uw atelier gaan, voor model spelen, dat mag ik niet.”

„Wie wil 't niet hebben? Gesinger?”

„Hij? Als 't maar geld inbrengt, vraagt hij niet waar het van daan komt. Ik wil 't zelf niet; ik moet zoo voorzichtig zijn; braaf blijven is niets, maar braaf schijnen in zoo'n buurt, in zoo'n huis, dat is bijna onmogelijk. En ik wil niet alleen goed blijven, maar 't ook heeten.”

Zij zag er vastberaden uit, het kleine ding met haar mooie oogen en fijn besneden mondje. Frank zag haar peinzend aan.

„Mijn toekomst hangt er van af,” ging hij na een poos voort, „geloof me! Ik meen 't ernstig, ik heb geen andere bedoelingen.”

„Zeker geloof ik u! Waarom zou ik u niet gelooven, maar niemand past op mij, ik moet op mezelf passen.”

„Maar wie kan er achterkomen of u dagelijks in de Houttuinen komt, in mijn atelier?”